

— Ехъ, да знае нѣкой сиромыхъ, че въ хралупата на това дърво има скрито имане, колко богатъ ще стане!

Овчарьтъ разбралъ пѣсенъта на пилето, спрѣлъ конетѣ, отбилъ се при дървото, бръкналъ въ хралупата и извадилъ едно менче съ жълтици.

Жената се очудила още повече на мъжа си, но пакъ си премълчала.

Като се върнали отъ монастыра богати и пребогати, жената не могла вече да се стърпи и взеда да пита мъжа си:

— А бре, мъжо, кажи какво е това? На пѣтъ за монастыра спрѣ конетѣ и безъ никаква причина менъ качи на коня, а кобилата поведе. Хайде това нищо, ами като вървѣхме, ти спрѣ, отби се при хралупата и извади имане, като че самъ си го турилъ. Тукъ има нѣщо. Трѣбва да ми го кажешъ.

— Не ме питай, жено, — рекълъ мъжътъ. — Ако ти кажа лошо, ще стане.

Тия думи подбудили още повече любопитството на жената.

— Не, ще кажешъ, та ще кажешъ. — И жената не го оставяла на мира. Всѣки день, всѣки часъ все го питала.

— Ще ти кажа, жено, ама да знаешъ, че щомъ издамъ тая тайна, ще умра.

— Умри, пукни, само кажи, — рекла жена му.

— Е, добре, ще ти кажа, но чакай да се приготвя за смъртъта, — казалъ овчарьтъ и почналъ да се приготвява. Направилъ си ковчегъ, изкопалъ си гробъ, платилъ на попа, взелъ да се прощава съ хората.

Като пригответилъ всичко, станало му мъчно за децата и за живота, па седналъ на прага, замислилъ се и заплакалъ.